

Iedereen in
Windhoven kent iedereen.

De mensen zijn er tevreden,
en ze helpen elkaar altijd als er een
probleem is. Maar problemen, die zijn
er eigenlijk nooit.

Tot een paar weken geleden...

Volgens mij ging het zo...

Joost

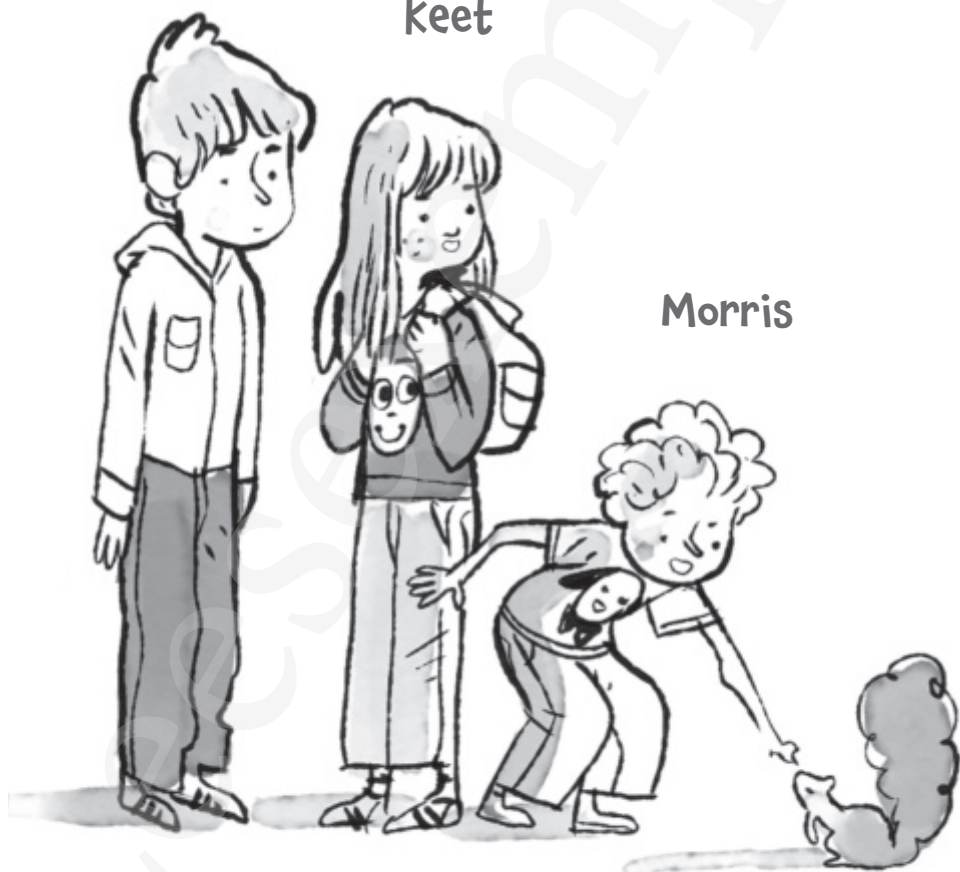
Jet

Goos

keet

Morris

Voor mijn kinderen Lennard, Philip, Reinier en Liese.
Dankjewel dat jullie zorgen voor een constante stroom
aan inspiratie, verwondering, levenslust en vooral voor
heel veel hilarische anekdotes en citaten. X

Rob

Familie F1atus

en de verdwenen
gouden verf

Volgens papa ging het zo...

Rob Scheepers & Woutrie Verduijn

Met illustraties van Emanuel Wiemans

P E L C K M A N S

Inhoud

1. Windhoven.....	11
2. Het huis aan de overkant.....	16
3. Op onderzoek.....	22
4. Puddingbroodjesdag.....	29
5. Extra teentje	35
6. Het bollige mannetje	41
7. Opbiechten.....	46
8. Morris.....	55
9. Opa en oma Bimbam.....	63
10. Chaos.....	69
11. De postbode.....	75
12. Walkietalkie	82
13. Mama's grote plan.....	89
14. Operatie taart.....	97
15. Het schuurtje.....	108
16. Nobeles Arnold	112
17. Het dorpsfeest.....	120

Windhoven

Windhoven is een dorp zoals heel veel andere dorpen. Een klein gezellig dorp met maar een paar straten, één speeltuin en heel veel bomen. Er is een kleine buurtsuper, een bakkertje, een kerk met een pleintje ervoor, en een kiosk.

In Windhoven staan geen fabrieken of wolkenkrabbers, er zijn geen verkeerslichten en er is maar één zebrapad. Daar kun je oversteken naar de school. De enige school in Windhoven. Iedereen in Windhoven kent iedereen. De mensen zijn er tevreden, en ze helpen elkaar altijd als er een probleem is.

Maar de laatste weken is er iets gaande in het anders zo rustige dorpje.

Er gebeuren rare dingen.

Geheimzinnige dingen zelfs.

Iedere dag wel iets.

Op zondag bijvoorbeeld maakten de claxons van alle auto's in Windhoven niet meer een toeterend geluid, maar het tingelende geluid van een ijscokar.

Je kunt wel raden dat alle kinderen die joelend naar de straat

waren gehuppeld teleurgesteld naar de passerende auto's keken.

Afgelopen maandag werden alle mannen in Windhoven ineens wakker met een grote jeukende hangsnor. Dat is toch óók wel bijzonder te noemen?

Frans de timmerman was zelfs wakker geworden met een hangsnor die zó lang was dat hij hem later die dag per ongeluk aan zijn werkbank had vastgeschroefd. Ze hadden Frans los moeten knippen, maar de snor was daarna meteen weer aangegroeid.

De kinderen uit Windhoven vonden het trouwens wél een grappig gezicht, al die verbaasde vaders die 's morgens op het schoolplein aan elkaars snor stonden te trekken om te checken of hij wel echt was.

Op dinsdag waren de radio's compleet in de war geweest. Want de hele dag was op alle zenders in Windhoven precies hetzelfde nieuws te horen. Ook al zo raar.

Ieder uur het bericht over mevrouw Vlasboom die met haar boodschappentassen in de sloot was gefietst. Een oproep voor de hond van de molenaar die weggelopen was en de uitslagen van biljartvereniging De Vrolijke Stoters. En ieder uur de file-informatie van Windhoven. Maar er stonden natuurlijk helemaal geen files. Er staan nooit files in Windhoven. En niemand wist wie dat nieuws ingesproken had.

Op woensdag was er commotie tijdens de repetities van Muziekvereniging Toeten Noch Blazen. Uit de grote tuba van Tinus kwam namelijk ineens het roffelende geluid van een drumstel, de alpenhoorn van Heidi maakte vrolijke saxofoongeluidjes, en

uit de gitaar van Bas kwam fel trompetgeschal. Ze snapten er helemaal niks van. Even hebben de muzikanten nog geprobeerd om van instrument te wisselen, maar dat hielp allemaal niks.

Nadat ze een uur tevergeefs hadden geprobeerd om muziek te maken hebben ze het opgegeven, en zijn ze teleurgesteld weer terug naar huis gegaan.

Op donderdag waren de kinderen in Windhoven hun schoenen kwijt geweest. En natuurlijk, iedereen is weleens een schoen kwijt, maar nu waren álle kinderen, ál hun schoenen kwijt. Dus ook hun laarzen, hun slippers, hun klompen én hun voetbalschoenen. Ze hadden helemaal niks meer om aan te trekken.

Sommige kinderen waren daarom maar op hun blote voeten naar school gegaan. Of op schoenen van papa of mama.

En er was zelfs één kind, Jelle uit groep 7, die boodschappentassen om zijn voeten had gebonden.

Toen de kinderen 's middags weer thuiskwamen uit school, stonden al hun schoenen keurig in een rijtje voor de open haard. Niemand wist hoe ze daar terecht waren gekomen. En ook niemand wist wie er pepernoten en chocoladeletters in gedaan had.

Maar het aller-, aller-, allerraarste gebeurde in de buurtsuper. Want daar deed de kassa het op vrijdagochtend opeens niet meer. Hoe de klanten hun pinpas ook in het gleufje van de pinautomaat probeerden te steken, er verscheen steeds opnieuw een rood kruis in het schermpje, met daaronder de tekst 'GELIEVE TE BETALEN MET DE BLOTE BILLEN'. Na enige tijd slingerde er dan ook een hele rij mopperende klanten met volle wagentjes door de winkel.

Tot Sjan van Sjef van de benzinepomp, die helemaal vooraan in de rij stond, het gedoe beu was. Ze rolde haar kar aan de kant en deed haar broek omlaag. ‘Ik begin honger te krijgen, dus ik ga het gewoon proberen, hoor. Ik ga wel met de billen bloot!’ Ze nam met haar blote billen plaats op de kassa, schuifelde eventjes op en neer, en jawel hoor: PLING. Betaling gelukt.

Alle klanten juichten en gingen daarna keurig netjes, een voor een, met hun kale bips op de kassa zitten om af te rekenen. De man van de buurtsuper had daarom die dag maar een briefje opgehangen bij de deur met de tekst ‘VANDAAG ALLEEN KONT-TANT BETALEN’.

Dus dat er vreemde dingen gaande zijn in het anders zo rustige Windhoven, dat is de inwoners inmiddels wel duidelijk. Dat is ook de reden dat iedereen nu alles extra goed in de gaten houdt. Ze loeren en spioneren erop los en denken overal iets raars of opvallends in te zien.

Maar soms zijn ze wel héél erg snel in paniek.

De politie in Windhoven kreeg de afgelopen week elke dag wel honderd telefoontjes van bezorgde inwoners.

Zo had mevrouw Balkenbrij de politie gebeld omdat ze zeker wist dat haar man was veranderd in een olifant. Maar gelukkig was dat loos alarm geweest.

Meneer Balkenbrij had gewoon nogal uitbundig zijn verkouden neus gesnoten.

En meneer Robinson bijvoorbeeld had naar het bureau gebeld omdat het stuur van zijn fiets op onverklaarbare wijze was

verdwenen. ‘Wat is er hier toch allemaal aan de hand in dit o zo mooie dorpje?’ had hij woedend geroepen tegen de agent.

Toen de agent aan meneer Robinson had gevraagd om zich even om te draaien, werd snel duidelijk wat het probleem was. Het stuur was helemaal niet gestolen, meneer Robinson was verkeerd om op zijn fiets gaan zitten.

Kortom, de inwoners zijn op dit moment een beetje in de war. En dat is ook wel logisch natuurlijk na zo’n bijzondere week. Hoe het komt, en wat ze allemaal nog te wachten staat, daar durft eigenlijk niemand iets over te zeggen.

Maar dat de Windhovenaren op hun hoede zijn, dat is wel duidelijk.

Het huis aan de overkant

Goos knijpt zijn ogen tot spleetjes. Dat moet als je door een verrekijker spiedt, dat had opa Bimbam hem geleerd. Opa kan het weten, want die is uitvinder en uitvinders weten alles.

Opa Bimbam woont samen met oma Bimbam aan een plein midden in het dorp. Precies naast een kerktoeren. Daarom heten ze ook opa en oma Bimbam.

Goos laat de verrekijker langs de huizen aan de overkant van de straat gaan. Nummer 17 lijkt ook nu weer helemaal verlaten. Het huis is van hout, met luiken die altijd dicht zijn. Alleen het raampje naast de voordeur heeft geen luikje. Maar daar hangt een gordijntje voor. Een scheef paars gordijntje.

Het huis heeft twee schoorstenen waar gek genoeg nooit rook uit komt. Het onkruid in de voortuin staat wel een meter hoog, en de brievenbus kan niet meer dicht. Zóveel post zit erin.

Bij de voordeur staat nog steeds die grote, met oranje tape dichtgeplakte, doos.

Goos had zelf gezien dat de pakketbezorger er aanbelde. Dat is nu drie dagen geleden. Hij weet dat zo precies omdat hij alles

wat er bij dat duistere huis gebeurt nauwkeurig in een schrift opschrijft. Een schrift met op de voorkant een dinosaurus.

Dinsdag. Een pakketmeneer belt aan bij het geheimzinnige huis. Er doet niemand open. Nu zet de meneer het pakket voor de deur neer. Wat gek!!!

En onderaan de pagina had hij geschreven: *Pakket in de gaten houden. Misschien is het belangrijk.*

Goos' ogen schieten via de voordeur en het keukenraam naar het schuurtje en weer terug.

Niets. Er is helemaal niets veranderd sinds de laatste keer dat hij had gekeken.

Dat was vanavond, net voordat ze gingen eten.

Hij pakt zijn blauwe stift en begint met zijn tong uit zijn mond te schrijven.

Vrijdag. Weer geen nieuws. Niemand gezien bij het huis. Het geheimzinnige pakket staat nog steeds bij de voordeur. Morgen op onderzoek uit.

Hij slaat het schrift dicht en zucht. 'Er klopt daar iets niet. Er klopt ontzettend iets niet,' mompelt hij zachtjes in zichzelf, terwijl hij met de stift tegen zijn tanden tikt.

'EN? IS ER NOG IETS GEBEURD?'

Goos' stift schiet van schrik langs zijn wang een halve meter de lucht in, stuitert via de lamp op de vensterbank en valt door het raam naar buiten. 'Sjeezus, pap. Ik schrik me een ongeluk.'

Papa Joost staat in de deuropening te lachen. Hij draagt een strak roze sportbroekje en een hemd. En schoenen vol modder.

In zijn hand heeft hij een theedoek. ‘Je hebt een blauwe streep van je mond tot aan je oor, Goos. Ben je heel langzaam in een smurf aan het veranderen of zo?’

‘Niet leuk, pap. Hoelang sta je al achter me?’

‘O, pas net. Maar je was zó geconcentreerd aan het schrijven dat ik je niet wilde storen.’

Goos kijkt met toegeknepen ogen door het raam naar de overkant van de straat. ‘Nee, er is dus niks gebeurd. Echt helemaal niks. En je stinkt trouwens naar zweet.’

Papa ruikt onder zijn oksel. ‘Staat het pakket er nog steeds?’

‘Ja. Nog steeds. Dat is toch raar?’

‘Op zich wel. Maar wat wil dat nu helemaal zeggen?’

‘Zo’n grote doos? Dat is raar. En er zit oranje tape omheen met BREEKBAAR erop. Dan zit er toch iets belangrijks in? Dat laat je toch niet gewoon buiten staan?’

‘Dat hoeft niet altijd zo te zijn. Misschien zijn het gewoon nieuwe gym schoenen of zo...’

‘BREEKBARE GYMSCHOENEN? Serieus, pap? In een doos van een meter bij een meter? Djeez. Kom op, zeg!’

Papa loopt richting het raam en tuurt naar de overkant. ‘Ja. Een beetje gek is het allemaal wel, jongen.’

‘Morgen wil ik op onderzoek uitgaan. Vind je dat goed?’

Papa kijkt achterom, en sluit snel de deur achter zich. Hij fronst zijn voorhoofd, pruilt zijn bovenlip en slist tussen zijn tanden: ‘Nee, Goos Flatus, dat vind ik niet goed.’

Goos gooit zijn armen in de lucht. ‘Hoezo niet? Het zijn toevallig wel onze overburen! Al sinds de familie Broekhoest vertrokken is uit dat huis lijkt het daar een soort van te spoken. Je ziet he-le-maal niemand. Er komt niemand op bezoek! En toch moet er iemand wonen. Want er is post. En er worden pakketten bezorgd. Weet je nog dat er vorige week ineens wel tientallen katten in die voortuin stonden te miauwen? En dat een dag later zeven mensen met hun fiets tegen de regenpijp van het huis zijn gereden? Zonder dat ze wisten waarom? Er klopt iets niet, pap. Dus waarom mag ik morgen niet op onderzoek uitgaan?’

Papa’s ogen glinsteren. ‘Omdat we vannacht al op onderzoek uitgaan. Jij en ik. Samen. Als iedereen hier in huis slaapt.’

Goos’ ogen worden groot. ‘JA! Vet!’

‘Vannacht om halfeen maak ik je wakker. Jij zorgt dat je je schrift bij je hebt, en je verrekijker en een zaklamp. En een stuk touw. En ik zorg voor snacks en snoep. En een fles cola.’ Hij zwaait de deur van Goos’ kamer open en schuifelt achteruit door de deuropening. ‘Maar niks tegen mama zeggen. Die vindt dat absoluut niet goed. Die vindt dat we er niks van mogen vinden. En dat we mensen niet zomaar mogen bespieden.’

‘Mai lips aar sielt, papa!’ zegt Goos terwijl hij met zijn duim en wijsvinger een ritssluiting over zijn mond dichttrekt.

Als papa op de overloop staat, knipoogt hij nog een keer naar Goos, sluit de deur achter zich en loopt richting de badkamer.

Goos kijkt dromerig naar buiten. Vanavond komen ze meer te weten.

Eindelijk.

Eindelijk komen ze te weten wie... Hij schrikt op. Ziet hij het goed? Zijn ogen puilen ineens uit. Liep er zojuist een mannetje van het huis naar het schuurtje? Met zijn armen recht voor zich uit?

Goos grist de verrekijker van zijn bureau. Niks. Niks te zien. En toch weet hij zeker dat hij iemand zag lopen. Het was eigenlijk meer een soort van waggelen.

En dan ineens houdt zijn verrekijker stil. Zijn hart bonst in zijn keel. Staat daar nu iemand naar hem te kijken?

Hij valt van schrik achterover van zijn stoel. Met een harde bons belandt hij op de grond. De verrekijker stuitert via het bureau op de grond. Hij wrijft met zijn hand over zijn achterhoofd.

Hij weet het zeker.

Iemand stond met een soort telescoop naar hem te loeren. Een kleine bollige man, met een helemaal wit pak aan en een soort van bruine hoed.

Goos trilt over zijn hele lijf. 'Er klopt daar iets niet. Er klopt daar ontzettend iets niet.'

Op onderzoek

De straten in Windhoven zijn donker en verlaten. Het dorp is in diepe slaap. Ook in het huis van de familie Flatus is het stil. Alleen in de slaapkamer van papa en mama is een zacht gezoem hoorbaar. Het geluid komt onder het kussen van papa vandaan.

Langzaam opent hij zijn ogen. ‘Verdorie, mijn wekkertje!’ mompelt hij.

Hij grist de telefoon onder zijn kussen vandaan en zet het alarm uit. Hij veegt een sliertje kwijl weg van zijn kin, en schuift voorzichtig de dekens opzij. Als hij uit bed stapt, ontglipt hem per ongeluk een klein zacht scheetje. ‘Hè, kak,’ mompelt hij en hij kijkt opzij. Jet is niet wakker geworden. Gelukkig ruiken mijn windjes naar rozenblaadjes, denkt hij.

Hij pakt een stapeltje kleren uit de kast, sluipt op zijn tenen de slaapkamer uit en sluit de deur achter zich. Dat ging gelukkig goed! zucht hij in zichzelf en hij loopt de kamer van Goos binnen. ‘Wakker worden, het is halfeen. We gaan op onderzoek uit,’ fluistert hij.

Hij schudt aan de schouder van Goos.

‘Doe maar rustig. Ik was al wakker. Ik kon niet slapen van de spanning.’

Goos slaat de deken van zich af. Zijn kleren heeft hij al aan. Onder zijn bed pakt hij een rugzak met daarin zijn schriftje, een zaklamp, een touw en een verrekijker. ‘Kom, pap. Ik ben er klaar voor.’

Hij kijkt naar papa, die voorovergebogen voor het raam staat. ‘Brandt er licht op nummer 17?’ mompelt papa terwijl hij zijn ogen tot spleetjes knijpt.

Goos komt naast hem staan. ‘Serieus? Je staat in je onderbroek voor het raam. Trek je kleren aan. Schiet op.’

Als Goos de kamer uit wil sluipen, schrikt hij op van een harde gil achter zich. Met een ruk draait hij zich om en duwt snel zijn hand op papa's mond. ‘PAP! Ssssssst. Zo wordt iedereen in huis wakker!’ sist hij tussen zijn tanden door.

Papa buigt voorover en haalt met een van pijn vertrokken gezicht een legoblokje onder zijn voet vandaan. ‘Au,’ jammert hij zachtjes.

‘Probeer je vanaf nu écht stil te zijn?’ lispelt Goos met opgetrokken wenkbrauwen.

Papa knikt.

Voorzichtig lopen ze op hun tenen de trap af. De derde tree van onderen slaat Goos bewust met een grote stap over. Die kraakt namelijk zo luid als een vlaggenmast in de herfststorm.

Tot nu toe gaat alles gelukkig voorspoedig, denkt Goos als hij de keuken binnenwandelt. Achter hem hoort hij de derde tree

van anderen luid kraken. Hij draait zich om.

Papa kijkt hem met een rood hoofd aan. ‘O shit,’ mompelt hij.

Goos schudt zijn hoofd. Zijn vader kan af en toe écht een kluns zijn. Dan lijkt hij nog het meest op een peuter.

Goos propt een fles cola en twee Twix-repen in zijn rugzak. ‘Voor als we trek krijgen tijdens het onderzoek,’ smiespelt hij. Papa steekt goedkeurend zijn duim omhoog, doodsbang om nóg een geluidje te maken.

Als ze de voordeur met een zachte klik achter zich dichttrekken, voelt Goos kleine kriebeltjes in zijn buik. Zenuwkriebeltjes. Hij vindt het leuk maar ook spannend tegelijk. Want zomaar midden in de nacht bij een huis van andere mensen gaan spioneren mag natuurlijk helemaal niet. Als ze betrappt worden door de politie, moeten ze misschien wel mee naar het politiebureau.

Tenminste, papa zal dan mee moeten. Kinderen nemen ze toch niet zomaar mee? Of wel? Hij had weleens iets gezien op internet over jeugdgevangenen. Dus die bestaan echt.

En daar wil hij zeker niet naartoe.

Hij kijkt om en opent zijn mond, om aan papa te vragen of ze toch niet misschien beter terug naar binnen kunnen gaan. Maar papa is al vertrokken. Die steekt met grote passen en zonder achterom te kijken de straat over.

Goos kijkt nog even goed om zich heen, aait even over zijn kriebelende buik, en zet dan de achtervolging in.

‘Kijk, er steken allemaal brieven en folders uit,’ zegt papa, zittend op zijn knieën voor de brievenbus. ‘Schijn eens even bij,

Goos, misschien zit er wel een aanwijzing tussen.'

Goos pakt de zaklamp uit zijn rugzak en laat het licht over de uitpuilende brievenbus schijnen. Tientallen reclamefolders, een uitnodiging voor het dorpsfeest, een grote envelop van een autobedrijf, twee dorpskrantjes en een 'Welkom in de straat'-kaart met allemaal namen erop. Goos ziet zijn eigen naam er ook tussen staan. 'Staat er nergens een naam van de bewoner op?'

Papa schudt zijn hoofd. 'Nee. Alleen *Aan de bewoner(s) van dit pand* en verder helemaal niks.'

'En toch moet er een aanwijzing te vinden zijn... Ergens moeten we een naam kunnen ontdekken!' mompelt Goos.

Hij schijnt met zijn zaklamp door de struikjes achter de brievenbus. Het licht weerkaatst op een leeg frisdrankblikje en op een plastic zakje. 'Kijk, Goos, een plastic zakje. En volgens mij zit er iets in het zakje. Zie je dat? Er zit iets in! Ik ga het proberen te pakken!' Met een stok peutert papa voorzichtig het plastic zakje tussen de struiken vandaan. Het is een grijs zakje met een knoopje aan de bovenkant. 'Wat zou erin zitten?'

Papa raapt het zakje nieuwsgierig van de grond. 'Het voelt een beetje zacht. Je kunt er een beetje in knijpen. En er staan letters op het zakje: D-O-G. Dit lijkt me heel verdacht. Misschien wel het Dikke Onderzeeër Genootschap! Zal ik het openmaken of wil jij dat doen?'

Goos kijkt met grote ogen naar zijn vader en wijst met de zaklamp naar het zakje dat in zijn uitgestoken hand ligt. 'Pap, ben je nu serieus? Dat is een hondendrollenzakje. Van een hond.'